

Интервю на Лоран Гунел за книгата му „Човекът, който искаше да бъде щастлив”

Какви бяха първите образи, които изникнаха пред теб, когато замисли тази книга, къде стана това и с една дума как се развиха нещата?

Отдавна исках да напиша книга на тема, която дълбоко ме вълнува и, която описва това, „което вярваме за самите нас, другите, света, това което поражда реалността”. Една тема от изключителна важност за мен. Бях на почивка в планината. Замисълът за книгата започваше да се оформя в мен. Сетих се за един възрастен господин, когото бях срещнал през 1995г., на другия край на света, в Индонезия, по-точно на остров Бали. Въпросният господин беше лечител, който срещнах, може да се каже случайно. Образът на този човек изникна в ума ми и реших да му поверя главната роля в книгата. Именно той прецежда капка по капка поуките относно идеята, която искам да предам.

Имаш ли някаква интересна случка, която да споделиш за това как ти хрумна идеята за книгата?

Бях движен от желанието да пиша по особената тема за вярванията. В продължение на две години се колебаех под каква форма да я представя, като роман или като ръководство. От самото начало едно тъничко гласче ми казваше, че би било добре да я представя под формата на роман. Убеден съм, че един роман въодушевява повече читателя, отколкото може да го стори едно ръководство. Дори когато е силно заинтересуван и се придържа към съветите, които му поднася ръководството, човек е така устроен, че взема правилните решения, без много-много да ги прилага на практика. След време, забравяме, увеличаваме се от нещо друго. Не може да се постигне особен ефект. Романът, по силата на метафоричното въздействие на историята позволява да се поставяме на мястото на героя и да разберем повече. Оказва по-силно въздействие, включително и на подсъзнателно ниво. Мислех да я представя темата като роман, но в началото ми се струваше, че няма да съм способен да го сторя. Отлагах писането и поради тази причина.

Представи ни твоя герой. Защо избра именно него? Кой е той? Различава се от повествованието, посвещаващо в някаква тайна, при което героят поема инициативата. Тук това разкриване идва сякаш малко случайно?

Това е историята на един млад мъж, който чува да се говори за някакъв лечител. Толкова го хвалят, така превъзнасят славата и качествата му, че той решава да отиде да го види. Не е болен, движен е единствено от любопитство. Смята, че от тази работа може да получи някаква полза. Старият лечител го подлага на преглед и му поставя диагноза: младият мъж е в добро здраве, но проблемът при него е, че не е щастлив. Той е силно изненадан, защото е мислил, че лечителят се занимава с физическото здраве, а се оказва, че той лекува душата. От тук насетне, старият мъдрец го повежда през низ от преживявания и изпитания.

Точно тези преживявания, изпитания и беседи с учителя ще накарат младия човек да осъзнае кое му пречи да бъде истински щастлив и как да се освободи от препятствията по пътя към щастието.

Как би окачествил тази липса на щастие? Младият мъж не е ли нещастен?

Не е нещастен. Той е като всички останали. Има интересна професия, която харесва. Има обаче и неосъществени мечти. Включително и една идея, която би желал да види реализирана. Не е имал смелостта да смени работата си, не се е чувствал напълно спокоен от удобното си съществуване. В края на краищата, започнал да си задава немалко въпроси: защо предпочита незадоволителното за самия него удобно съществуване, вместо да осъществи обещаващата мечта, съпътствана обаче с неизвестност и рискове.

Можеш ли да ни дадеш пример, да ни разкажеш някое изпитание, с което твоят герой трябваше да се пребори?

Един пример за изпитание, пред който го поставя старият мъдрец е това, че нашият герой се бои да не бъде отблъснат от другите хора, когато се обръща към тях с молба за помощ или за съвет. Мъдрецът му дава задачата да тръгне из улиците, да влезе в досег с непознати хора, да им поиска нещо с една точно определена цел: да получи отказ. Той трябва да застане с лице към отхвърлянето, което толкова го плаши. Старият човек се опитва да „зачеркне симптома”. Младият мъж тръгва из улиците с целта на среща с другите. Ще се обърне към тях с молба за разни неща, но с точно определената цел да получи отговора, от който той обикновено се страхува.

Един вид терапевтична цел, така ли?

Това го кара да осъзнае, че страхът който е изпитвал е плод на собствения му ум. В действителността, хората всъщност правят всичко, за да помогнат или да улеснят. Те са доста симпатични.

Връщаме се на тезата, че вярването поражда реалността. В края на краищата учудващото е, че обществото не е толкова враждебно, колкото изглежда. Голяма част от враждебността, която му приписваме не идва ли по-скоро от опасението ни да не бъдем отхвърлени?

По принцип светът, обществото не са толкова враждебни, колкото ни изглеждат. Всъщност не си даваме сметка, че враждебността, която долавяме свършено искрено покрай нас сме в състояние да я неутрализираме по един свършено прост начин, правейки първата крачка към другите, невинно и спонтанно. Приписвайки им, дори когато става дума за непознати хора, положителни намерения, ние ги насърчаваме да се държат с нас по същия начин, положително, любезно, приятно, с внимание.

Казано най-общо и кратко, можем да заявим, че един от основните съвети, които ни дава тази книга е да правим добро, така ли е?

Може да се каже, че една от идеите на мъдреца е винаги да залагаме на доброто. Когато се отворим към другия, да го правим с убеждението, че той е добронамерен към нас и по този начин се увеличават шансовете да се окажем прави. Първо, защото мисля, че повечето хора са наистина мили и честни. На второ място, ако сме убедени че е така, ще ги накараме да бъдат такива, дори отначало да не са изцяло такива.

Да бъдеш открит към другия и залагането на доброто са ясно очертани. Това е един по-скоро практичен и прагматичен, а не толкова философски подход, не е ли така?

Не само. Не твърдя, че трябва отиваме към другия с усмивка, както и това, че ако се отнасяме мило към другия той ни отвръща по същия начин. Мисълта ми е, че правейки крачката към другия сме убедени, че той е добър човек, че е изпълнен с внимание и дори да изглежда затворен, да не е супер симпатичен или да е намръщен, в дъното на душата си със сигурност е човек добронамерен. Ако вървите към него воден от такива мисли, от такова поведение или държание, в такъв случай е много възможно и той да ви отвърне подобавашо.

Има много поуки относно поведението

Има едно философско измерение, например факта, че повечето страхове, които ни спъват в живота са продукт на ума ни. Тази идея е по-философска. Следващия въпрос, който си задаваме е „как да я приложим в ежедневието?“. В книгата съм се стремил да превода това понятие в точно изразени идеи и поведения. Например, изпитвам опасения да осъществя на практика замисъл, на който много държа. Книгата ясно ми показва, как да разбера, дали това опасение е плод на собствения ми мозък или отговаря на дадена реалност, която трябва да си спестя. Конкретно ми показва как да постъпя, за да го разбера и как да се освободя от него, ако се окаже, че това опасение не отговаря на действителността.

Как един автор посреща успеха на първия си роман особено, когато този успех е неразривно свързан с това, че тук се намесила мълвата, слуховете?

Често ме питат за причините довели до успеха на книгата, за това как един непознат автор се оказва четен и преведен в 17 страни... Истината е, че самият аз не мога да отговоря, вероятно има някаква магия около тази книга. Чух да говорят, че станало предимно по слух, как един прочел книгата я препоръчал на друг и т.н. Приемам факта, че не всичко може да се обясни. Съществуват немалко неща в живота, които за мен остават неразгадани. Що се отнася до втория роман, който в момента пиша, бих казал, че не се чувствам особено

напрегнат и натоварен. Според мен най-важното е да бъдеш верен на това, което искаш да изразиш и предадеш посланието. Да става каквото ще.

Няколко думи за сюжета на следващия роман?

Следващият роман ще говори за свободата, в смисъл на личното освобождаване. Както и за това, как поемането на определен риск в живота може да доведе до свободата.

Второто интервю с в. „Еврейска Трибуна”

Лоран Гунел : „Какво чакаме, за да се почувстваме щастливи?”

С диплома в джоба, срещата на Лоран Гунел със света на финансите се оказва истински шок. В търсене на смисъл, той записва хуманитарни науки и специализира в областта на личностното развитие. Обикаля света, срещайки изключителни учени, „лекари” практикуващи в областта на тялото и душата. Предлага ни едно пътуване, което ни посвещава в дълбоки тайни, в търсене на щастие.

Простичко, дълбоко и въздействащо.

Интервю за „Еврейска трибуна”

Еврейска Трибуна: Какво ви подтикна да напишете тази книга?

Лоран Гунел: От дълги години имах желание да пиша за вярванията. Не в религиозен смисъл, не като религиозно понятие, а по-скоро за това какво вярваме за самите себе си, за това на какво сме способни, за другите, за отношението ни към тях, за света около нас, който обуславя реалността. Според мен това е шансът на живота ни да го осъзнаем, следователно да надскочим илюзиите си, да вървим напред. Нашите постъпки са плод на нашите вярвания, но без оценъчни ефекти, също както не са и отражения на действителността. Освен това, тези вярвания винаги въздействат положително или ограничаващо. Това, което ме интересува при личностната реализация е да накарам читателите да осъзнаят, че се ограничават по отношение на осъществяването на мечтите им или на препятствието, което са издигнали пред своето щастие.

Е.Т. : Книгата ви говори за трудността да избираш. Истината е, че много хора отказват да направят избор от страх да не изгубят нещо. Те обаче не си дават сметка, че ако самите те не го сторят, животът ще го направи вместо тях, нали така?

Л.Г. Понятието за избор е интересно; наистина времето, в което живеем носи вярването, че щастие се състои в това да изберем сред множество възможности, което е равносилно на липса на избор. Ако прекарам вечерта,

скачайки от един телевизионен канал на друг, това означава че не съм направил правилния избор за прекарването на вечерта. Тази илюзия за щастие, основана върху разнообразието от възможности е най-добрият начин човек да не живее живота си. Това означава съзнателно да избере отказа, да реши да гледа някакъв документален филм или друго предаване, давайки си ясна сметка, че задължително пропуска нещо на някой друг канал, но такъв е неговия избор. Понякога оставам с впечатлението, че животът на немалко хора се оказва приблизително такъв и се натъждавам: вътрешно съм убеден, че не този е най-добрият начин да се реализират истински.

Е.Т.: Вашият герой Жюлиен се оказва в положение, в което му дават задачата да изкачи една планина или да не я изкачи...

Л.Г.: Убеден съм, че всяко нещо си има цена. Всички удоволствия в живота имат и обратната страна. Имам две малки дъщери и двамата със съпругата ми ставаме през нощта... Когато малкото дете се събуди нощем и заплаче, какво вярване си изработва то, с което да въздейства върху отношението си към родителите му, към другите хора? Дъщерите ми са за мен извор на огромно щастие, но и на каква умора от пет месеца насам! Коства ми много, но смятам, че това огромно щастие е част от моето себеотдаване. В книгата ми става въпрос за ритуал в посвещаване. Мъдрецът иска от младия мъж да изкачи планината, тоест да понесе някакво страдание, за да види до каква степен е способен да даде от себе си, за да се развие. Да, осъществяването на мечтите си има цена.

Е.Т.: Защо действието се развива на остров Бали? Не е ли свързано с вашата автобиография?

Л.Г.: Прекарах там немалко време през 1995 г и срещнах лечител на тялото, не на душата, какъвто може и да има, един човек, който много ми помогна и от когото се вдъхнових за да създам моя герой. Този мъдрец беше от остров Бали, но той може да е от всяко друго място на земята. И само първите 25 страници са автобиографични.

Е.Т.: Ако трябва да запомним само едно нещо от книгата, какво би било то?

Л.Г.: Това е сборник на всичко, което ми е присърце, нещо, което ме засяга пряко от началото до края.

Е.Т.: Може ли да се твърди, че това посвещаване е нещо, което пожелавате на всеки човек, че това всъщност са вашите пожелания към читателите за Рош Хашана, за да може всеки един да открие себе си чрез тях?

Л.Г.: Напълно, именно това искам да им пожелаая. Действително се вълнувам, срещайки хора, които не водят живота, който биха искали да имат и, които имат сили да живеят желанието от тях живот. Да ги чувам да казват: „това, което бих искал...“, докато всъщност те сами са си го забранили. Защото, ако не се бяха самоограничили в собствените си „лъжливи“ вярвания, щяха да направят нещо съвсем различно...

Е.Т.: А какво място отреждате на „материалното“?

Л.Г.: В нашето общество ние живеем някакси двойствено по отношение на материалното, изпитваме своеобразно чувство за вина, една двойна принуда към този проблем. Посланието на мъдреца по отношение на това се изразява в опита му да освободи Жюлиен от комплексите му, да го постави в правилната рамка. Няма нищо лошо в това човек да печели добре, това е просто нещо, което улеснява взаимоотношенията. Но ако стремежите ни са единствено към материалното, в такъв случа животът се изпразва от съдържание. И тук също трябва да намерим точната мярка.